

CINEMA

'Jet Lag'

Cos a cos

Esteve Rimbau

'Jet Lag/Décalage Horaire'. Directora: Danièle Thompson. Guió: Danièle i Christopher Thompson. Música: Eric Sierra. Intèrprets: Juliette Binoche, Jean Reno, Sergi López. França, 2002.

Després d'una llarga trajectòria com a guionista, el debut de Danièle Thompson com a directora ja mostrava més habilitats pel retrat individual que pel mosaic col·lectiu. *Jet Lag* confirma aquesta tendència apuntada per *La bûche* amb un duet d'alt nivell per a dos solistes d'excepció. Juliette Binoche i Jean Reno protagonitzen un cos a cos entre pesos pesants pràcticament despullats de complements secundaris. Únicament Sergi López té una petita però contundent aparició com a tercer en discòrdia d'una parella prefabricada a la mida de la pel·lícula.

El projecte inicial preveia una coproducció nord-americana destinada a propiciar una confrontació entre actors procedents d'ambdós vessants de l'Atlàntic. Finalment no ha estat així i són dues de les estrelles més internacionals del cinema francès les que afronten més d'un risc. Jean Reno ja

havia explorat la comèdia amb els trets gruixuts de la nissaga de *Los visitantes*. Per a Juliette Binoche, en canvi, aquesta és la seva primera experiència al marge del drama i tots dos troben un punt d'entesa en una *sophisticated comedy* que, en altres èpoques, haurien pogut interpretar Cary Grant i Audrey Hepburn a les ordres d'un Lubitsch o d'un Capra.

Aïllats al bell mig de la multitud humana atrapada per una vaga a l'aeroport de París, la maquilladora que fuig d'una relació violenta i l'empresari de l'alimentació que viatja de Nova York a Múnic per retrobar la dona que creu que estima estan condemnats a entendre's. Exigències del guió fan que aquesta entesa respongui a la llei del circ de l'encara més difícil, però cada cop que la corda es tibia massa, sempre hi ha una xarxa de seguretat.

Juliette Binoche, Jean Reno i el català Sergi López, que té un breu però contundent paper a 'Jet Lag'

Del caos de la sala d'espera, la parella passa a la intimitat de l'habitació accidentalment compartida a l'hotel de l'aeroport. Tots dos escenaris són arquitectònicament anònims però és aquí on la parella, encara no consolidada, es despulla en un sentit estrictament metafòric. L'industrial del *fast food*, que li agrada la bona cuina, revela tots els seus tics, mentre que l'esteticista, desprovista de maquillatge, mostra el seu veritable rostre. Com a les millors comèdies de

Lubitsch, cada cop queden menys portes per obrir, però la que separa el bany de la cambra segueix sent un mur gairebé infranquejable com la manta penjada entre els llits de Clark Gable i Claudette Colbert a *Sucedió una noche*.

Escrita originàriament per a la pantalla, *Jet Lag* podria ser perfectament una obra de teatre, si no fos perquè l'hipotètic tercer acte trenca la uni-

tat d'espai. Un final obligatòriament feliç però innecessàriament obert malbarata el *tour de force* que la pel·lícula havia mantingut fins en aquell moment. De cop i volta, la calculada espontaneïtat d'aquesta comèdia espurnejant s'esbrava irremissiblement i esvaeix tota la màgia. No debades, un dels símptomes del *jet lag* és, justament, la desorientació.

TEATRE

'La senyoreta Júlia'

Eixut com un Mamet

Juan Carlos Olivares

'La senyoreta Júlia', d' August Strindberg. Traducció: Guillem-Jordi Graells. Adaptació i direcció: Carol López. Escenografia i vestuari: Joan Miquel Reig. Intèrprets: Estela Martínez, Sergio Caballero i Eva Zapico. Sala Muntaner, 24 d'abril.

La senyoreta Júlia dirigida per Carol López es pot recomanar per la intel·ligent posada al dia del text. Net de retòrica decimonònica, el clàssic de Strindberg sona proper, sense cacofonies del passat que exposen les oïdes als trets més histriònics de la peça. Un bon treball en la primera fase que no acaba de tancar-se a l'escenari. Davant del públic, els elements teatrals introduïts per donar un toc *diferent* a l'obra tenen el valor de l'ornament. Recursos de contemporaneïtat que no aconsegueixen imbricar-se amb una direcció d'escena que es caracteritza sobretot pel seu sòlid convencionalisme. Aquesta *senyoreta Júlia* és teatre fet amb molta professionalitat i una mica de vergonya. A Carol López li incomoda fer teatre acadèmic. Potser es veu obligada a ser honesta amb certa faceta de la seva experiència (l'escola iconoclasta de Roger Bernat i Àlex Rigo-

la), a complir amb determinades expectatives.

Que ningú esperi, malgrat fer l'ullet al pròleg, un Bernat o un Rigola. Aquesta funció és molt més filla d'un altre mentor artístic de la directora: l'estil assossegat, artesanal, de fer teatre de Mario Gas. Només hi ha un aspecte que trenca aquest model d'harmonia escènica: la convivència de dues maneres d'enfocar la creació i la interpretació dels personatges.

Hi ha un incompreensible desequilibri entre la tendència histriònica de la Júlia d'Estela Martínez i la contenció de Sergio Caballero (Joan) i Eva Zapico (Cristona). La vigorosa actuació d'Estela Martínez encaixa millor en una posada en escena que reinterpreta el melodrama mexicà de Luis Buñuel, una energia desmesurada al servei del destí. Però sola, sense el suport dels seus companys i sense l'ajuda d'una adaptació del text que prima la fredor sobre el torrent emocional, és un element dissonant, arribat d'una altra dimensió, d'una altra funció.

Més ben protegides estan les actuacions de Caballero i Zapico. En tots dos casos la concisa dramaturgia elaborada per la directora de la mà de la traducció de Guillem-Jordi Graells -que converteix Strindberg en un precedent de David Mamet-, té el seu mirall en la dosificació emocional amb què controlen els seus personatges. Ella deixa anar mirades i rèpliques com l'acer d'un ganivet i ell sembla realment tret d'una obra de Mamet. La lectura que fa del criat (víctima i botxí en un) és precisa, molt allunyada d'aquest model viciat de seductor mefistofèlic. Aquí només és un home i les seves circumstàncies, amb una consciència apallissada i una ètica determinada pel profit.

DANSA

'34negro'

Pagava la pena ballar

Bàrbara Raubert Nonell

'34negro' Companyia Damián Muñoz. Creació i interpretació: Virginia García, Jorge Jáuregui, Damián Muñoz. Música: Silvia Pérez, Sergi Sirvent. Espai Lliure, 24 d'abril.

Pagava la pena ballar, encara que la pena acompanyés el pas dels personatges de *34negro*, que no tenen sort ni per casualitat, encara que la busquen desesperadament. Per això s'acullen a totes les religions i supersticions possibles, i es reten en jocs d'atzar o de força... sense èxit; només el reconeixement del públic, és clar, que veu en les seves accions desamparades una tragicomèdia a base de petites escenes cosides per una ambientació de bar de carretera de l'Oest americà, allà on es trobaven els buscadors d'or. Com a banda sonora original, la cantant Silvia Pérez i el pianista, guitarrista i també cantant, Sergi Sirvent. Amb les seves dolces cançons, que van d' *Alfonsina* i el *Mar a peques* de Debussy, passant per algun fado i altres variants d'aquest esperit tendre i melangiós, que embolcallen i donen un caliu molt especial a tot l'espectacle.

Pel que fa al llenguatge, trobem que l'estil de contacte que sempre ha marcat la línia expressiva de Muñoz, en aquest espectacle l'ha sabut utilitzar per al desenvolupament de les escenes, i és menys previsible que en anteriors espectacles de la companyia. També en aquesta ocasió, els tres intèrprets s'han mostrat amb més franquesa i això, que equival a mostrar la personalitat i els valors de cadascú i, en definitiva, les seves diferències, per contrapartida els ha descobert com a grup consistent: els moviments amples i l'agilitat de Jáuregui han servit de contrapunt perfecte als arravataments de García o a la força més introvertida de Muñoz. Encara que com a personatges de *34negro* no hagin arribat al *Mag d'Oz*, com a intèrprets d'aquesta obra els ha tocat la grossa.